

deller, vi arbejder efter, når det gælder vores tilgodehavender i udlandet, er 1.000-års-modeller. Det vil sige, at når vi måler fremtiden i tusinder af år og det går, som det går nu, så vil vi på det tidspunkt om tusinder og tusinder af år kunne eje hele verden. Og så sagde jeg: Det viser måske noget af svagheden ved de makromodeller, man bruger, hvis man ukritisk bare, om jeg så må sige, bruger dem til fremskrivning. Det var sådan set selve historien.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det er en fornøjelse at høre finansministeren. Finansministeren er vel en form for guds gave til oppositionen, for hvad skulle vi gøre uden? Der er en stor forskel på den verden, som finansministeren lever i, og den, der er i dagligdagen lige ude på den anden side af vinduerne her i salen. Og jeg synes, at det er helt fint, at regeringen bliver ved at sige, at det går ufattelig godt, mens man rundtomkring i kommunerne har en anden opfattelse.

Der er en ting, jeg ikke forstår, og det er: Hvordan kan det være, at regeringen ikke praler af sin politik? Hvorfor praler man ikke af det, der er hele ideen? Det, der er hele kunsten i skattestoppet, er at flytte forbrug over til de bedre stillede, flytte forbrug med rammerne for kommunerne, flytte forbrug fra det offentlige til det private.

Det er jo det, der er hele pointen i regeringens politik. Og jeg forstår bare ikke, hvorfor man ikke praler af det og siger: Jamen det er da helt fint; det er rigtigt, at det offentlige, at kommunerne ikke skal have så mange penge til service, som de har haft tidligere, det er en del af regeringens erklærede politik. Den nedsætter vækstrammerne, og så må pengene komme ud i det private forbrug. Hvorfor siger man det ikke? Pral af det, sig til fru Jensen: Det er ikke meningen, at du skal have hjemmehjælp hver uge, det er der ikke råd til, vil du have det, så må du selv købe den. Det havde da været ærlig snak i stedet for alt det her taltrylleri.

I øvrigt vil jeg gerne invitere finansministeren til en duel i en hvilken som helst kommune i et hvilket som helst forsamlingshus i det herlige land, vi lever i, så vi kan diskutere virkeligheden med de borgere, som lever under den politik, regeringen står for.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er bare det samme igen. Altså, hr. Ole Sohn må bede Rigsrevisionen undersøge, om det virkelig er rigtigt, at de penge, vi sender af sted til kommunerne, ikke modtages og konteres i kommunerne. Det er jo det, sagen drejer sig om.

Vi indgår en aftale, som gør, at man kan fastholde servicen. Vores aftalepart siger: Med det, vi har aftalt, kan vi fastholde servicen. Så sent som i dag er det bekræftet – jeg går ud fra, at det er sådan noget, der er fremsendt i går, så det er vel friske tanker – at det, vi har aftalt, er godt nok, og at det, der er lagt på bordet om, at man kan fastholde service, er rigtigt.

Vi har jo ikke sagt, at det er en let sag. For det første har jeg aldrig talt om, at det går ufattelig godt. Det er prædikater, folk i udlandet bruger. Det ord bruger jeg ikke, jeg siger: Det går godt. Og det har aldrig gået bedre for så vidt, når vi ser på den offentlige økonomi – og det gælder også med hensyn til det med at gå tilbage til Saxo.

Jeg siger blot: Den part, vi har en aftale med, siger, at det, vi har leveret, svarer til det, vi har aftalt, og at det også giver mulighed for den dækning i serviceudgifter, der finder sted. Det er vilkårene.

Så jeg må i virkeligheden bede hr. Ole Sohn finde ud af via Rigsrevisionen, om ikke det er muligt at få undersøgt, hvad der bliver af de penge, vi sender af sted, og hvorfor de ikke modtages i kommunerne. For udfordringen for kommunerne – det har jeg sagt – er historisk stor. Vi har ændret udligningen, på samme tidspunkt som vi har foretaget kommunesammenlægningerne og har ændret opgavevaretagelsen, har splittet det, amterne havde, og delt det mellem regioner og kommuner. Udfordringen er historisk.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu ved jeg ikke, om finansministeren bed mærke i det, men jeg nævnte overhovedet ikke noget om tallene, for jeg betvivler overhovedet ikke det tal – jeg ved godt, at de svinger lidt mellem 22 mia. kr. og 31 mia. kr. Det drejer sig altså om ufattelig mange milliarder, der bliver væltet ud i samfundet. Og det betvivler jeg overhovedet ikke, det er der ingen grund til, fordi de tal og kolonner er garanteret rigtige.

Det er slet ikke det, det drejer sig om. Det er den service i form af velfærd, som børn i dagin-